

ПИРАТИ

Братята Лозанъ и Петьо, бѣха умни две момчета. Презъ учебната година учеха се тѣ двамина съ съ старание въ школото, а щомъ дойдѣше лѣтото, кравитѣ си тѣ пасѣха, но и тука непрестанно книги всѣкакви четѣха. Но взема веднажъ Лозанчо отъ бакалина Петраки нѣкакъвъ романъ пиратски, и съ съ брата си веднага тѣ зачетоха тогава. Щомъ прочетоха романа пожелание ги хвана нѣкой пакостъ да направятъ, та съ това да подражаватъ на пиратитѣ — въ романа. Двамата мислиха, кроиха, и накрая тѣ решиха: отъ овошната градина на съседа имъ Маринъ, който бѣше лошъ човѣкъ, да нажсатъ плодове (зеръ не е ли туй пиратско?). Двамата решиха братски въ случай, че Маринъ пристигне, безъ окото имъ да мигне здравата да го отупатъ. И наистина, следъ малко двамата сговорни братя се прехвърлиха презъ зида като истински пирати. И съ съ ловкостъ най-го-

лѣмаПотьо скочи моментално, хвана се за висящъ клонъ и следъ туй, като на конь той се мѣтна, и за мигъ на дървото се намѣри. После тамъ се покатери и Лозанъ, но за бѣда здраво нѣкаква ржка въ мигъ отзаде го хвана. Онѣмѣли отъ уплаха съ ужасъ двама я видѣха, че въ въ тоя мигъ предъ тѣхъ бѣ съседътъ имъ Маринъ. Хвана ги Маринъ тогава, върза имъ ржцетѣ здраво за дървото. После той хвърли имъ нечуванъ бой.

Братята следъ туй съзнаха, че сами виновни бѣха, и си обещаха братски занаятъ че ще избѣгватъ вечъ постѣпките пиратски. Ала и решиха само книги хубави отбрани. . .

И отказаха се въ края отъ пиратскитѣ романи.

Жечо Атанасавъ

НАШИ ПИСАТЕЛИ

Георги Райчевъ

Роденъ е презъ 1882 г. въ с. Топракъ-хисаръ, Старозагорско. Написалъ е за възрастни следнитѣ книги: „Весели разкази“, „Разкази“, „Пѣсенъ на гората“, „Легенда за паритѣ“, „Еленово царство“ — пиеса, играна успѣшно въ Нар. Театъръ, както и нѣколко детски книги. Разказва вдъхновено съ езикъ на сърдцеведъ на човѣшката душа и на познавачъ на живота.

СЛАВНИ МУЗИКАНТИ

Тѣнкогласнитѣ комари
На събори се събиратъ,
вдигнатъ врява, зѣнкатъ — мѣнкатъ,
все на своето напиратъ
и завършватъ: — да, колеги,
ний сме първи музиканти
и въ свѣта едни — еднички —
обдарени съ съ таланти!
Съ тѣзъ концерти що ги даватъ
жабуранки и се славятъ,
тѣ не сж ли наше дѣло, —
плодъ на нашия умъ и тѣло?
Но тѣ хитро ни заслѣщатъ! . . .
Ала и стината, тя е —
ще я кажемъ да се знае: —
че ведно съ насъ тѣ поглѣщатъ
нишитѣ дарби музикални
и за туй се хвалятъ
че сж гениални!

Чичо Стоянкъ

си е! Истинскитѣ приятели никога се не дѣлятъ! . . .

— Бре, бре! . . . тухкаха се въ това време селянитѣ — Спуснаха бързо стълбата, слѣзе единъ, и най-после Ильо и Ванката се нимѣриха на сухо. Разбира се, носовѣтѣ бѣха разкъравени, челата олющени и т. н. Важно е, че и двамата бѣха доволни! Зеръ, и въ кладенеца си останаха заедно! А какво важи предъ такова приятелство, че Ильовиятъ баща натупа хубаво своя синъ, а мйката на Ванката му изтегли дългитѣ уши, та тѣ станаха още по-дълги! Не! Не е важно тива! Важното е, че Ильо и Ванката и тоя пжтъ пострадаха но заедно като истински приятели! Какво да се прави! Приятелство и туй то! . . .

Поради многобройни писма отъ децата продължаваме крайно интересната

ИЗНЕНАДА!

която носи истински изненади на децата срещу изпратени 5 лева въ чисти гербови марки на адресъ:

МИЛКА ЧЕРВЕНКОВА

ул. „Карлжкъ“ № 16 — София

Участвувайте всички!

Питай другарчетата си какви подаръци сж получили!

Нѣма да загубите паритѣ си!

ПРИКЛЮЧЕНИЯ

ИСТОРИЯ
Уларович

събранитѣ пари.

— Предлагамъ бабо мецо, започна слово Пецо, да купимъ съ тѣзи суми на всичкитѣ костюми, че ето всички вижъ какъ могатъ парцаливи да минатъ презъ Парижъ!
— Кондуктора е правъ, да бжде живъ и здравъ. мецано я ни вижъ, тѣй можемъ ли да минемъ въ въ Прага и Парижъ!
— Да дойде тука Деко, додето е далеко! Шивача му е кумъ, да вземе мѣрка бързо на всѣки за костюмъ!
— Въ въ Прага ще да спимъ и после ще вървимъ! — нареди тѣй мецана.
Но ето Пецо стана:
— Ще минемъ презъ Виена,

безъ спирки и безъ смѣна,
безъ сънь, безъ викъ, безъ врѣва,
ще минемъ и Женева,
и после току вижъ

стигнали сме Парижъ!
— Добре, добре, прието, напушайте купето, че почвамъ ето тукъ, да правя тънка смѣтка,

каково сме дали днесъ,
за леща и за лукъ!
А мечешкия влакъ
въ въ свѣтло и въ въ мракъ,
лети, лети, лети
презъ ниви и гори,
не спира той на гара
лети въ въ пълна пара,
презъ Пловдивъ, Пиротъ, Нишъ
презъ Пеща за Парижъ!
така премина той
на два пжти съ престой
и ето днесъ запѣва
въ далечната Женева!

(Край)

Отъ следния брой, на това мѣсто ще почнемъ да печатаме весели иманярски случки изъ новата книга на ЛЮБОМИРЪ ДОЙЧЕВЪ —

„Иманярска треска“

Следете редовно в. „Барабанче“